

kan konstatere, at der i hvert fald hos nogle partier er nogle forbehold. Det må man så lære at leve med, hvis det ikke er muligt her under den kommende behandling at argumentere og overbevise tilstrækkeligt til, at der kan skabes et bredt flertal. Men selv om det ikke skulle være muligt at få et samlet flertal, vil jeg gerne sige, at i Socialdemokratiet vil vi i hvert fald arbejde for det bredest mulige flertal, og jeg vil gerne understrege, at vi mener også, at nu skal arbejdet gøres færdigt.

Der er ingen tvivl om på baggrund af de bevisenheder, vi har set både herhjemme og også andre steder, at det er på tide, og at det også vil tjene Folketinget til ære, hvis vi kan få vedtaget retningslinjer for, hvordan vi kan få undersøgt fremtidige sager. Så skal vi ikke fremover ty til oplysninger udefra, hvis der opstår forløb i en regerings embedsførelse, der kan vurderes til at fortjene en granskning. Vi ved jo af politisk erfaring, at disse ad hoc-løsninger har givet anledning til diskussioner i øst og vest med den undrende befolkning som tilskuere.

Disse diskussioner kan være interessante – ingen tvivl om det – og ikke mindst herinde. Men de kan også bidrage til, at fokus forrykker sig fra undersøgelsen af sagen til en diskussion af undersøgelsesformen. Uden sammenligning i øvrigt, og slet ikke for at henvise til nogle aktuelle danske eksempler, kan vi jo se, hvordan undersøgelsen af den amerikanske præsidents forhold løb fuldstændig af sporet. Samtidig med at det amerikanske Senat efter lange møder har påbegyndt undersøgelser af, om der er grundlag for en rigsretssag, scorer Clinton sin højeste popularitet i meningsmålingerne, og det netop afsluttede midtvejsvalg viser jo også, at det ikke har røkket ved befolkningens opfattelse af, hvad der har tjent den til gavn.

Jeg siger hermed, at jeg har fuld forståelse for, at der er en politisk kamp; det er det, vi har her i parlamentet. Men det, jeg vil advare imod, er, at vi prøver at føre den politiske kamp over i en juridisk kamp, for derved kan tingene køre af sporet. Mit håb er naturligvis, at vi får vedtaget en lov om undersøgelseskommissioner, der giver en klar model, som både Folketinget og regeringen skal bruge, og når den så suppleres op med de nødvendige tilpasninger af Udvalget for Forretningsordenen – og det skal vi også klare – har folkestyret det rette undersøgelsesredskab.

Jeg vil også gerne sige, at det er vigtigt at holde fast i, at Folketinget fortsat vil kunne gøre

det politiske ansvar gældende over for den til enhver tid siddende regering og de enkelte ministre uden at skride til en undersøgelse. Jeg mener helt klart, at seminaret om lovkvalitet var en god konference, for det viste helt klart, hvor det politiske ansvar ligger, og det kan et Folketing, et parlament, aldrig fralægge sig ved at skyde sig ind under, at der er tale om juridiske spidsfindigheder.

Jeg mener, vi skal holde fast i den klare retningslinje, at der altid er et politisk ansvar, uanset hvor ubehageligt det kan være for en minister, og uanset hvor ubehageligt det kan være for en siddende regering. Men det betyder naturligvis ikke, at man ikke også ved fremtidige undersøgelser kan tage det juridiske element med, også når det drejer sig om at se på de retlige elementer. Det siger sig selv.

Jeg er selv stadig bekymret for og i hvert fald ikke helt klar over, hvor langt man kan gå rent retligt over for en minister f.eks. Men det er nogle af de ting, vi kan få afklaret på baggrund af det sidste papir, vi har fået fra Lars Nord-skov Nielsen, og jeg mener, det papir kan danne et ganske godt udgangspunkt for det videre arbejde. Vi vil i Socialdemokratiet arbejde på, at vi så vidt det er muligt kan blive enige med det bredest mulige flertal og få denne lov om undersøgelseskommissioner gjort færdig, for det vil tjene os til både gavn og ære.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jeg synes, hr. Løvig Simonsen har sagt forfærdelig meget af det, jeg selv kunne have haft lyst til at sige, for jeg er meget enig i flere af betragtningerne. Ikke mindst er jeg meget enig i de betragtninger, jeg hørte om forholdet mellem jura og politik: det, der er politik, skal klares politisk her i parlamentet, ministre skal drages til ansvar, og politikere skal ikke gemme sig bag juristerne. Det er vi meget enige om, og derfor kunne vi også godt udtrykke et fælles håb om, at en sådan lov ikke kom i brug.

Som sagt var der også mange andre ting, som lød meget bekendt i mit øre, og det er vel heller ikke så mærkeligt, når det er tredje gang, vi behandler dette lovforslag. Det er jo ikke, fordi vi ikke har bestilt noget i Udvalget for Forretningsordenen, og det kan også spores i dag – i hvert fald mellem Socialdemokratiet og Venstre – at efterhånden som vi får arbejdet tingene igennem, kommer vi hinanden nærmere og nærmere.